

Titus.

En Korsets Fælle.

En Fortælling fra Kristi Tid
Af Florence Morse Kingsley.
(Een Engelsk.)

(Fortsat.)

"Det Titus jagde dette, fjal han i Løb og blev fulgt af Stefanus, der nu var lige saa rask som han selv. "Hvad er der paa færde, jeg kan ikke se noget," sagde Titus til en Mand, som strakte Hals for at kunne se hen ad Vejen.

"Hvad du ikke," svarede Manden, "at Jesus af Nazaret kommer denne Vej? Der kommer han lige netop. Kan du ikke se?" Han pegede paa en Støvsøj, inden i hvilken man utvilsomt kunde skimte en Mængde Mennekser. "Sikken en Masse, der følger ham," vedblev deres Gjemmelsmand, "folk flokker sig om ham fra alle Kantsbyerne. Hans Rige har aldrig været set i disse Egne før; han gør mange Undergerninger, og saa taler han ikke som Rabbinerne, men med en saadan Myndighed, at selv Djævelen adlyder ham."

"Jeg er en af dem, som han har helbredet," sagde Stefanus, som ikke kunde lade være at fortælle sin egen Historie til alle, der vilde høre paa den.

Manden stirrede paa ham. "Hvad helbredte han dig for?" spurgte han.

"Jeg var værfbruden," begyndte Stefanus, men i det samme blev de afbrudte ved at høre en Stemme udsige et højt og imerteligt Strig, som fik dem alle til at fare sammen.

"Uren, uren," jamrede Stemmen.

"Blads for den speksalt!" raabte nogle, og Mængden, som havde trængt sig sammen for at se, begynde nu at sige Stefanus og Titus traf sig tilbage ligeom de andre, og de saa nu den speksalt høje Skikkelse, da han hinkede frem og hært Øjeblik med sin hæve, metalliske Stemme raabte: "Uren! Uren!"

Han havde trukket det grove Klæde, som udgjorde hans Sovedebæklædning, frem for at skjule de ubagelige Spor af hans Sygdom, saa man kunde næsten ikke se hans Ansigt; men det var tydeligt, at han befandt sig paa et fremstrækt Stadium af denne den skrællende og mest haarlsomme Sygdom, som nogen Sinde har hjemslagt Mennekseheden.

Den store Hov af Mænd, Kvinder og Børn, havde trængt sig sammen om Jesus og fulgte med ham, havde nu næsten naaet det Sted, hvor den speksalt stod. Alt som de nærmede sig, løb igen det fortvivlede Strig: "Uren, uren."

Mængden traf sig afsende tilbage, kun Jesus blev staaende alene midt paa Vejen. Da den speksalt saa, at han ikke som de andre vendte sig fra ham, løb han hen imod ham, kastede sig paa sit Ansigt i Støvet og raabte: "Herre, om du vil, saa kan du hjælpe mig."

Og Jesus strakte sin Haand ud, rørte ved ham og sagde: "Nag vil, bli ren."

Øjeblikkelig rejste den speksalt sig op, og alle kunde se, at han var renset for sin Sygdom, og at hans Rød var lige saa sundt som andre Menneksefs.

En aandsløs, Uerfængts Stillehed paafulgte, og imens talte Jesus med ham, der havde været speksalt, men saa sagte, at ingen anden kunde høre det. Senere fik man igennem Mandens Fortælling at vide, at Mesteren havde lagt til ham, at han skulde gaa rolig bort og saa gaa hen og vise sig for Brøderne, som Moses havde befaleet, samt opfylde Mennekseloven. Desuden havde han paa lagt ham ikke at omtale til nogen, hvilket Under der var sket med ham.

Men da Manden var gaaet, løb der et Raab fra Folkemassen, og de trængte sig om Mesteren endnu tættere end før, saa at Stefanus og Titus, som stod yderst blandt Mængden, blev stødt til Side.

"Var dette dog ikke vidunderligt?" sagde Stefanus, da han kunde komme til Orde.

Titus svarede ikke, og da Stefanus saa op paa ham, var hans store mørke Øjne fulde af Taarer.

9. Kapitel.

"Hør, unge Mand! du ser ud til at have gode Kræfter, vil du ikke hjælpe os med at bære denne Vyrde?" Den talende var den ene af fire Mænd, som bar en tilsvindlende tung Vyrde imellem sig, og den, han henvendte sig til, var Titus, der sammen med Stefanus vendte tilbage fra en Fisketur paa Søen. De to Brødre havde gjort en god Fangst, og da de foruden den ogsaa havde deres Fiskebat at bære paa, var de fuldt belastede. De standede dog, da de blev tilfalte, og da de gif hen imod det Sted, hvor de fire Mænd stod, opdagede de, at den Vyrde, som de havde båret, var en Slags let Seng eller Sovemaatte, og at der paa den saa en tilsvindlende aldeles hjælpeløs menneskelig Skikkelse. "Ser du," vedblev han, som først havde talt, "vi har paa taget os at bære denne unge Mand hen til Simon Piffers Hus; det er jo der, at Jesus af Nazareth bor, og vi haaber, at han kan helbrede ham." Manden, som saa paa Felet, stannede Ilydeligt. "Men den ene af os er en gammel, svag Mand, som ikke har Kræfter til at holde ud længere; saa vi er ildfarene nu og kan hvertæn komme frem eller tilbage, undtagen du vil hjælpe os, unge Mand."

"Jeg vil gerne hjælpe eder," sagde Titus. "Hør, Stefanus, kan du tage mit Ræt og disse Fisk?"

"Jeg skal bære dem for dig," sagde med rystende Stemme den gamle Mand, som nu atter var kommen lidt til Kræfter, og en Faders Belligens skal følge dig, hvis du hjælper min stakkels Dreng til at finde Mesteren."

"Na Fader," stannede den syge paa sin Seng, "hvad

kan det nytte altsammen? Har ikke Præsten atter og atter fortalt mig, at jeg lider for mine Synders Skyld, og at jeg skal bære det, for det er den almægtige, som har lagt det paa mig? Det er jikkert Uret at prøve paa at slippe bort fra den høje Døm, for du ved, at jeg er den sidste Synder af alle."

"Na, de Rabbinerne, de Rabbiner!" knurrede den gamle Mand. "Jeg ved nok, at de har bildt dig det ind; men jeg kender dig og ved, at du er en god Dreng, lige saa god som Folk er flest. Der er ikke en af os, som er helt ud ræfærdig; og jeg mener, at hvis den almægtige var findet som Rabbinerne, saa kunde han gerne kaste os alle paa Sogelejet, og med Mette, for vi er alle farne vild. Der er ikke en ræfærdig, ikke een. Har jeg ikke Ræt, Børn?"

Mændene gav mumlende deres Samtykke til Rende, medens Titus sølte Stamrødderne paa sine Kinder.

"Na, kom nu!" sagde en af Børerne, "det er paa Tide, at vi kommer af Sted. Saa, tag saa fat! Gold fat!" De fire begav sig nu paa Vej med deres Vyrde og gif med hurtige Skridt ned ad Gaden, medens den gamle Mand og Stefanus fulgte efter med Fiskeredsfæberne.

"Min stakkels Dreng! min stakkels Dreng!" mumlede den gamle Mand og rystede sorgfuld paa Hovedet. "Har han længe været saaledes?" spurgte Stefanus deltagende.

"Siden han var otte Aar gammel," sagde Faderen. "Han blev ført over af en romersk Bog, stakkels Fyr! Der var en eller anden hedenst Fæst i Iberias, hvor vi den Gang boede, og Drenngen havde saadan en Vigt til at se den. Hans Moder bad ham om at blive hjemme, men han slap bort fra hende, og vi vidste saa af intet, før Raboerne bragte ham hjem halv død. Na, det var en Pint! Han var saadan en god Dreng, der aldrig før havde været uslyd imod os. Siden den Tid har han bestandig ligget til Sengs; thi den Stude, han har faaet, har helt bærøvet ham både Liv og Følelse i Lemmerne; saa han kan slet ikke røre sig. Siden her er vi flyttet til Kapernaum, og hans Moder har tidlig og jilde bedt Gud om at helbrede ham. Sid den Almægtige vil bøn-hjælp hende, som han bøn-hjælp Hanna! Men Rabbinerne siger, at han lider for sine Synders Skyld; og paa en Maade gør han det jo ogsaa, stakkels Dreng, for han var jo virkelig uslyd. Men vi har alle ignet, er alle farne vild. Og han har været saa taalmodig! Du ved nok, min Dreng, at David skriver i en af sine Salmer, at 'som en Fader har Medlidenshed med sine Børn, saaledes har Herren Medlidenshed med dem, der frygter ham.' Og jeg ved, han maa have Medlidenshed med min stakkels Dreng."

"Hvad var det, du sagde om, at en Fader har Medlidenshed med sine Børn?" sagde Stefanus ivrigt. "Vil du ikke lige mig det igen?"

Den gamle Mand gentog Verbet; derpaa sagde han noget ivrigt: "Mender du ikke Skrifterne, Dreng? Da jeg var i din Alder, kunde jeg Salmerne og meget af Loven udenad."

"Nej, jeg gør ikke; thi min Fader er en Græker, og der er ingen, som har lært mig det."

"Saa er du altsaa en Hedning," sagde den gamle Mand og traf sig lidt bort fra Drenngen, medens de gif videre. Men du er en god Dreng, det kan jeg se paa dit Ansigt, og jeg er ikke saadan en Stivaakte som Rabbinerne. Jeg har hørt, at han, hvem vi søger, lærer og helbreder alle, som kommer til ham, selv Toldere og Syndere."

"Ja, det er et sandt Ord," sagde Stefanus ivrigt; "jeg har været en Strøbling, og han har helbredt mig. Han spurgte mig ikke, om jeg kendte Salmerne og Loven, eller om jeg gif i Synagogen. Jeg bad ham ikke en Gang om at helbrede mig, jeg bad for en anden. Mønstro den Fader, som har Medlidenshed med sine Børn, skulde være den Fader, han saa lidt taler om?"

"Det er det jikkert," var Svaret; "han er ogsaa Abrahams, Isaacs og Jakobs Gud."

"Hvem er det?" spurgte Stefanus naivt.

"Na, Barn, du er rigtig nok en Hedning!" stannede den gamle Mand; "du maa gaa hen i Synagogen og høre Skrifterne blive oplæst."

"Ja, det vil jeg ogsaa," sagde Stefanus alvorligt; "jeg har jo ikke kunnet gøre det før i den allerfjerdige Tid, forstaa du nok, fordi jeg var saa hjælpeløs."

Paa dette Punkt af Samtalen saa de, at Børerne atter havde lagte deres Vyrde paa Jorden og strakt sig for at rette deres ømme Ryg. Den gamle Mand gif hen og stod ved Siden af Sengen og saa sømt ned paa Sønnens lidende Træt.

"Piner det dig, min stakkels Dreng, at Sengen ryster, naar de gaar med dig?"

"Nej, Fader; den Rystelse piner mig ikke saa meget som min syndefulde Sjæl. Han kan ikke helbrede mig, jeg er saa øndig, saa elendigt! Jeg maatte hellere bringe mig tilbage og lade mig dø i Fred."

"Kan du se mig?" sagde Stefanus med sin spindelse, barnlige Stemme, idet han knælede ved Siden af Sengen. "Jeg er en Hedning — det siger da din Fader — og dog helbredte han mig. Han helbredte ogsaa Filip, den blinde Mand, som havde faaet sine Øjne brændte ud. Hvorfor det var sket, ved jeg ikke, men han var en Synder. Han har helbredt Masler og Mennekser, og ingen af dem har været Præster eller Rabbinerne eller Farisæere. Han vil jikkert helbrede dig. Du kender ham ikke. Han har Medlidenshed med sine Børn ligeom Faderen i Himlen, og han elsker dem hjere end en Moder. Du vil øjeblikkelig kunne se det paa Udtrykket i hans Ansigt."

Den unge Mand sættede sine store, sørgmodige Øjne paa Stefanus, og da denne hørte op at tale, sagde han: "Hvem er du, er du en Engel?"

J Maanelset syntes Drenngen virkelig at ligne en faadan, medens han knælede ved Sengen og med Underlighed foldede Hænderne.

"Nej, nej, min Dreng, han er ikke nogen Engel," lød det med den gamle Mand's Irukne Stemme. Han er kun en hedenst Knæst, som han ganske rigtig jagde, for han kender hverken Abraham, Isak eller Jakob.

Men alligevel er han en god Fyr. Du maa ikke tabe Modet, min Dreng, for det er virkelig sandt, at han har helbredet folk, som endog saa var større Syndere end du, mit stakkels Barn. Drif nu en Stund af denne Vin, det vil styrke og opmuntre dig." Med disse Ord gik han ham lidt Vin, og derefter gif de alle videre. — De var nu ikke langt fra Simons Hus, og da de nærmede sig til det, kunde de mærke, at der maatte være mange Mennekser forsamlede der, thi de mødte adskillige Flokke, som kom derfra og lagde over, at de hverken kunde høre eller se. Den gamle Mand saa øngstelig ud. "Jeg er bange, vi ikke en Gang faar ham at se, da vi er komne saa vidt! Min stakkels Dreng, min stakkels Dreng!"

"Lad ham ikke høre, hvad du siger," sagde Stefanus indtrængende og lagde sin Haand paa den gamle Mand's Arm. "Lad os bare gaa videre, vi skal nok finde ham."

De kunde nu kun komme langsomt frem, da Folkemængden blev tættere. Endelig fattede de fire Mænd deres Vyrde ned et Øjeblik, dels for at hvile og dels for at tænke over Stillingen.

"Hvad har I der?" sagde en forbigaaende, "en Igg Mand?" Han kiggede over deres Skuldre ned paa Sengen. "Jeg skal lige eber noget; det er bedst, I bærer ham hjem igen saa hurtigt som muligt, for han bliver ikke hjulpen i Njten. Mesteren har ikke helbredt nogen. Han opholder sig i et af de øverste Værelser i Simons Hus og samtaler med Rabbinerne, Præsterne og Farisæerne, som er kommen alle Steder fra, endog saa fra Jerusalem, for at høre ham. Og selv om dette ikke var Tilfæeldet, saa er hver eneste Plet baade i Huel og Hæben propfuld af Mennekser. I kunde ikke en Gang selv komme ind ad Porten, end sige da med den Seng!" Med disse Ord gif han sin Vej uden at belymre sig om, hvorvidt hans Raad blev fulgt eller ej.

"Sm! — Det er en slem Redelighed!" mumlede en af de Mænd, som havde hjulpet med at bære Sengen. "Jeg havde ikke gjort Regning paa at bære denne Vyrde baade frem og tilbage."

"Na, min Søn Benjamin, min Søn Benjamin!" klagede den gamle Mand og vred sine Hænder i Forvirrelse, "jeg frygter, vi maa bringe dig hjem lige saa Igg, som vi bar dig bort."

"Vent lidt," sagde Stefanus, idet han gif frem igen; "jeg ved, at vi kan finde ham, hvis vi rigtig prøver derpaa. Titus, vil du ikke gaa derhen og se, om man ikke paa en eller anden Maade kunde komme ind?"

Titus sprang øjeblikkelig afsted, og i næste Øjeblik kom han tilbage, blussende og stunnende af Antrængelse. "Der gaar en Trappe op til Taget, ikke langt fra Hæveporten," sagde han. "Jeg tænkte, at hvis vi kunde bringe ham derop, saa kunde vi maafe brække noget af Taget løst og sætte ham ned i det Værelse, hvor Mesteren er. Jeg kan gøre Staden i Stand igen paa en Times Tid, hvis en af eder vil hjælpe mig."

"Na, Titus," udbrød Stefanus, "det er en god Ide, lad os bare stynde os."

"Vent lidt," sagde den gamle Mand, "hvad Ræt har vi til at rive andre Menneksefs Tag i Stykker? Og desuden, vilde det ikke være alt for dristigt og usømmeligt saaledes at forstyrre Mesteren, i Særdeleshed hvis han forhandler med mange lærde Mænd? Gud ved, at det er mit inderlige Ønske, at min Søn skal blive helbredet, men jeg kan ikke lide din Plan, unge Mand; den smager af Lovløshed."

"Na Fader," sagde den syge smerteligt, "hvis du nu lader mig bringe tilbage, saa søler jeg, at jeg aldrig kan komme igen. Sindsbægelsen har taget saadan paa mig, at jeg har en Følelse, som om Livets Rødder udtørres i mig. Jeg beder dig saa mindelig om at prøve alt muligt, for at jeg paa en eller anden Maade kan komme til ham."

Den gamle Mand tøvede.

Stefanus hviskede til ham: "Jeg beder dig, lad os prøve det."

"Na, ja ja da, gør saa dit Bedste; det er lige meget. Jeg vil betale Simon Taget. Det skader jo ikke noget at prøve."

De fire løftede atter deres Vyrde og gif langsomt fremad; Stefanus og den gamle Mand gif denne Gang foran og bandede Vej for dem igennem Folkemassen. Til sidst kom de til Porten og kæmpede sig frem igennem den tætte Mængde, som opfyldte hver Krog i Haven. Endelig naaede de Trappen, og et Øjeblik efter var de i Sikkerhed paa Taget; underlig nok havde ingen hidtil tænkt paa at gaa der op; men da man nu gattede disse Mænds Semsigt, begyndte Mængden at løgse op ad den smære Trappe.

"Hvad har I i Sinde, gode Venner?" raabte en.

"Vi vil rive Taget i Stykker og sætte denne syge Mand ned til Mesteren," svarede Titus.

"Saa er det netop det rette Sted at tage Taget i Stykker paa, thi han er i Værelset her nede under; kom, saa skal jeg hjælpe dig," sagde den Mand, som først havde talt.

Et Øjeblik efter var et Dusin villige Hænder i Arbejde; kun kort Tid behøvedes for at frembringe en tilstrækkelig stor Nabning; de traf nu hurtigt Forberedelser til at sænke den syge Mand ned. Da de løftede ham, mumlede han: "Hvor er han, Knæsen, som blev helbredet?"

"Der er jeg," sagde Stefanus og kom frem. "Var ved godt Mod!" hviskede han, "jeg saa ham igennem Nabningen i Taget. Han skal nok helbrede dig."

"Saa, tag nu godt ved!" sagde Titus; de tog fat i nogle Neb, som en eller anden havde bragt, og som var blevet knyttet fast til Sengen, og sænkede nu den syge Mand langsomt og omhyggeligt, til han hvilede paa sit Reje ved Jern Pædder. Et Øjeblik var der dnb Tavshed; de, som var i Værelset, blev bestyrtede over Afrydelsen, og de, som havde flokket sig om Nabningen i Taget, var aandeløse af Spænding og Øngstelse for, om deres dristige Plan vilde lykkes. Mesteren havde sidde ned, medens han talte; men nu rejste han sig, højede sig over den syge Mand og stirrede ham ivrig ind i Ansigtet. I disse Blegne sørgelige Træt og bønfulde Øjne laa han hele hans sørgelige Historie. Han lagde blidt sin Haand

paa ham og sagde: "Min Søn, dine Syndere er dig forladte."

Øjeblikkelig hørtes en Mumlen i Værelset. Ordene "han bespottet Gud," "kun Gud kan tilgive Syndere," "Gud vil straffe ham," "lød fra baade den ene og den anden af de stæggede og turbanklædte Rabbiner, som var tilstede. Da rejste Mesteren sig, saa paa dem med Almægtig Vil i Øjet og sagde langsomt:

"Hvi knurrer I i eders Hjerter? Svad er lettest, enten at sige: Dine Syndere er dig forladte, eller at sige: Staa op og gaa? Men for at I skal vide, at Menneksefs Søn har Magt paa Jord til at forlade Syndere, saa" — figer han til den værfbrude — "staa op, tag din Seng og gaa hjem."

Og straks rejste han sig op for deres Øjne, tog sin Seng og gif hjem, lovede og priidede Gud. Og de undredes laare og lovede Gud, og de fyldtes med Frygt og sagde: "Vi har set underlige Ting i Dag."

10. Kapitel.

Den værdige Jairus, (Forstander*) for Synagogen i Kapernaum, havde lige undertaget de Hæber, som hørte til hans Hus, et grundigt Efterhyn. Han var ikke alene Forstander for Synagogen, men ogsaa en rig Mand; derfor var det ikke mere end rimeligt, at alt, hvad der hørte til hans Ejendom, blev pasiet smukt og ordentligt. Han havde i den Anledning gjort nogle Bemærkninger til den Mand, der indtog Stillingen som Gushovmester hos ham, og denne Mand stod endnu foran ham.

"Jeg er ikke tilfreds med den Tilstand, som de Hæber er i, der hører til det indre Hus, Venoni," sagde han noget strengt. "Jeg saa mange visne Blade paa Granbæret, og Buskadedet er ikke blevet pasiet med den fornødne Omhu; det er tydeligt, at der er Fejl et eller andet Sted."

"Hvis jeg maatte tillade mig en Bemærkning, ædle Herre, saa vilde jeg sige, at vi kunde trænge til en Tjener til foruden dem, vi har. Hvis I synes saa, saa kan jeg købe en Slave, eller ogsaa for en billig Penge sætte en Knæst her fra Vjen. Den nye Vingaard trænger til saa megen Tid og Omærgelse, at det ikke har været mig muligt at passe Hæberne her hjemme saa godt, som jeg burde. I maa ikke tro, at Tjenestefolkene er domne eller at jeg — her gjorde han en let Bøjning — "forjæmmer min Pligt."

"Du har været godt for dig, Venoni; jeg glænte helt den nye Vingaard. Se at saa fat paa en Karl, og lad ham passe Hæberne, saa jeg ikke oftere behøver at ærgre mig i den Anledning. Og hør lidt! Du maa passe godt paa, hvilken Karl du vælger, for min lille Ruth leger ofte i Haven — naturligvis Ieblaget af sine Piger — og jeg vilde derfor nødig have en Karl, som var raa eller uhøflig."

"Det skal se, som du byder, ædle Herre, og jeg takker dig for din Godhed og Overbærenhed mod mig."

Med disse Ord traf Gushovmesteren sig tilbage og begav sig straks hen til det nærmeste Torv. Her lod han bekendtgøre, at han søgte en dygtig Karl, som vilde træde i hans Herres, den værdige Jairus' Tjeneste. En Mængde unge Mennekser, som drev omkring paa Pladsen, samlede sig om ham, men Gushovmesterens skarpe Øjne domte dem straks alle til at være uskikede til Pladsen.

Nu traf det sig, at Titus og Stefanus netop stod ved et af de talrige Udvalg for at afhænde nogle Fisk, som de havde fanget før Daggry. Som sædvanlig afgjorde Titus Forretningen, medens Stefanus stod ved Siden af og kastede et drømmende Blik paa den livlige Scene omkring sig. Den Verden, for hvilken han saa længe havde været fremmed, viste sig for hans Ilykkelige Øjne som et Kalejdoskop med stadig ifftende Billeder. Den nævnte Morgen opdagede han straks Venonis mærkelige Skikkelse, da han traadte ind paa Torvet, og fulgte hans Adfærd med stor Interesse. Lige i det Øjeblik, Titus havde afgjort Salget af Fiske til sin Tilfredshed, hørte han Stefanus hviske ivrig til si:

"Den Mand der herne søger en Karl; hvorfor gaar du ikke hen og taler med ham? Saa kunde du være i Sikkerhed for Fader og hans Kammerater."

Titus saa hen i den paaoplagde Retning og sagde saa: "Det er jo en Jøde. Sam har jeg ikke Njst at sætte mig til."

"Nej, ved du hvad, Titus, nu er du taabelig! Vil du dog ikke tale med ham. Kom nu!" Et Øjeblik efter stod de to Ansie foran Venoni.

*... Ved hver Synagoge var der et Raad af indflydelsesrige Mænd, som styrede dens Afærer. Formanden for dette Raad blev kaldt Forstander.

(Fortsattes.)

Nordisk Konversationsleksikon for \$8.00.

Nogle Eksemplarer af dette udjærige og paalidelige Standard Værk, hvis Bogladepris er \$26, og som er et helt Bibliotek i sig selv — indbundet i stærkt Karton — tilbydes her ved den urimelig billige Pris af \$8. Inden for en Radius af 500 Mil tilfendes Bøgerne frit.

Skriv straks, dersom De vil benytte Dem af vort ekstraordinære Tilbud og sikre Dem et Eks. af dette fortrinlige Værk for mindre end en Treiebøl af Bogladeprisen.

Dan. Luth. Publ. House,
Blair, Neb.

6 flere Bind. Titelmærk 6020 Bibr.